

Meditativ betraktelse, Marie Bebådelsedag 2023 03 26

Mariakyrkan, klockan 17, Helsingborg

Från mörker till ljus

Mariakören, barockorkester, Elin Eriksson, sopran, Maria Forsström, alt, Leif Aruhn-Solén, tenor och Daniel Åberg, bas. Ragnar Bohlin, dirigent, Mariakören tillsammans med solister och orkester framför Arvo Pärts "Fratres", Francois Couperins skärande vackra "Lecons de tenebras", Buxtehudes "Jesu, meines Lebens Leben" samt Johan Sebastian Bachs jublande och mäktiga "Magnificat".

En ung människa med hela livet framför sig, inget räds hon, det återstår ju årtionden av liv, och de få människor i hennes omgivning som redan gått bort var ju de riktigt gamla, och hennes föräldrar är fortfarande vid god hälsa, och hon har dem nära sig, ja livet ler mot henne, tryggheten finns i vardagen, i rutinerna, samma dag efter dag, från morgon till kväll. Så länge hon mindes hade det varit kända rutiner och samma dagsrytm, och även vuxenlivet är hon viss om - för hon vet både var hon ska bo om några år, och med vem.

Allt var bestämt och det fanns inget som störde bilden, inga noter som föll utanför harmonierna, inget som stack ut. Men det var något som gjorde henne rastlös, som fick henne att mitt i vardagens sysslor ibland höja blicken, och intensivt fångas av djupdimensioner i nuet, i den blå färg som smekte henne från himlen.

Samtidigt som middagssolens skarpa skuggor på torr mark fick henne att ana att det var något som rörde sig i stillheten, något som oroade henne, var det nog ändå just detta något som hon sökte. Det där kallade hon, utan att säga det till någon, för det som är "å ena sidan - men samtidigt - å andra sidan", eller som hon ibland viskade för sig själv: ljusmörkrets liljor.

Hennes längtan fanns i hela hennes väsen. Trots motgångar och de omöjligheter som hennes by och land hamnat i, såg hon framåt, och flyttade hela tiden tyngdpunkten närmare horisonten - i en kamp mot tiden och livets fakticiteter, som en envis vandring, på stenig mark, upp längs en bergsrygg.

Så var hennes, om ännu oartikulerade självbild, och hela tiden var hon beredd på ett ord, ett ögonblick, ett tecken på att det var tid för allt och alla, för verkligheten, att inte bara stanna upp, utan vända om, börja om, och för evigt bli vän med allt, i och bortom tiden.

Beredd på den vänskap som tar bort den malande gåtan, ambivalensen som kan uttryckas med orden ”å ena och å andra sidan . Beredd på den vänskap som är Guds ansikte vänt mot egen själ, och att som den heliga staden på jorden få återvända till ”så som det var tänkt för början och för slutet”. Vända sig dit där allt ska mötas - och det inte finns något för själen att sjunga klagan över.

Ännu visste hon inte vad som väntade henne, inte vad svärdet genom hennes själ skulle betyda: inte att hon skulle bära livets liv, dödens död. Bära den som i djupaste själanöd för allas skull tar emot de mångas ovilja och förakt. Ännu visste hon inte att hon skulle få höra den värsta fråga en förälder kan få höra sitt vuxna barn uttrycka: Vem är min mor, och vilka är mina bröder? (Markus 3, Matteus 12)

Ännu visste hon inget om svärdet genom hennes själ och om sårande förminskande frågor, om än i retorikens hårda tjänst, men anade att skuggorna i solen, torr mark, stenig mark, betydde något.

Känslan att livet har ett öppet sår, kunde hon inte gå ifrån ens med raska steg. En djup reva som inte länge till kan förbli öppen, hade tilltagit. Hon skulle förlora honom. Hon höll det från sig - men skulle ändå bli en av tre som stod kvar, vid hans kors, i mörkret, i förtvivlan sörjande.

Återställsens tid - den blå färgen som smekte hennes sinne med ett tusendeevigt tack från himlen.

...och vandrade på torr och stenig mark.

Välsignelsens tid stod för dörren. Förbannelsen, smärtorna och missmodet till tidens början och till tidens slut skulle sopas ut, genom bitter och djup död, som den som hon bar, skulle bli buren av.

Så ung hon var rymdes ändå i henne hela mänsklighetens själ, och hennes själ prisade Herrens storhet där i bergsbygden, och nära molnen skulle snart hennes ande jubla - när hon, som därefter i årtusenden ställts på pedestal men skulpterats med nedåtvänd blick och har målats med återhållsam kroppshållning, skulle utropa och tillkännage att det var till henne som universum vänt sin blick, och mött hennes, att i henne korsade kärlekens mysterium världen realiteter.

Där på berget skulle hon prisa den urkraft som skingrar onskans hantlangare, störtar despoter och nihil, och som alltid har sin kärleksblick vänd mot världens minsta, mot Marior av alla slag och som inbjuder varenda människa, och därför dig och mig att ta emot barmhärtigt förbarmande och ge förbarmandet vidare i en värld som trots allt underbart och harmoniskt ändå gör oss rastlösa och ambivalenta - för i livsmelodin finns utspritt toner som påminner oss om något

mer och helt annorlunda - men som ändå är i kontinuitet med det som vi hittills varit, och nu är.

Vi bär det med oss och inom oss. Vi är burna av det, till evig tid.

Det som är vårt livs partitur: Guds kärlek, från mörker till ljus.